

Labą diena

Šiandien – mėnulio jaunatis, nuo šeštadienio – priešpilis. Saulė teka 8 val. 20 min., leisis 16 val. 42 min. Dienos ilgumas 8 val. 22 min.

Vardadieniai: šiandien – Jaudvilas, Jaudvilė, Viltė, Viltėnė, Viltėnis, Viltys, Viltotas, Žiedė, rytoj – Eigėlas, Eigėlė, Eigenė, Eigenis, Eigydas, Eigilas, Eigilė, Justa, Justas, Justė, Justina, Justinas, Rima, Rimantas, Rimantė, Rimas, Titas, penktadienį – Aventinas, Jogunda, Jogundas, Jogundė, Jogvilas, Jogvilė, Mainotas, Mainotė.

Sausio 25 – Šv. Pauliaus atsivertimas. Pusiaužiemis. Vilniaus pagarsinimo diena. Lietuvos samariečių bendrijos diena.

Sausio 26 – Tarptautinė muitininkų diena.

Sausio 27 – Tarptautinė Holokausto aukų minėjimo diena.

Likviduoti pieno ūkius – lengviausia 2 p.

Kazimierui Pypliui - 3 p.
Audroniui, Mažyčiui 100

Paskutinė sausio mėnesio savaitė – gimdos kaklelio vėžio prevencijos savaitė 4p.

„Jei žiema su sniegu – šeimyna su duona“ 6 p.

Sukčiai, prisistatantys pareigūnais, ir vėl bando apgauti piliečius 7 p.

Dezinformacijos taikinyje – ne tik suaugusieji, bet ir vaikai 8 p.

Marius Kiltinavičius: „Viskas mūsų rankose“

Vos įpusėjus 30-ajam LKL sezonui Prienų „Labas GAS“ krepšinio komandoje įvyko daug pokyčių. Vienas svarbiausių – vyriausiąjį trenerį Tomą Gaidamavičių pakeitė Marius KILTINAVIČIUS. Apie pasikeitimus, krepšinį, dvasingumą ir svajones – šiame atvirame pokalbyje su treneriu.

– Jūsų atėjimas į Prienų komandą turėjo būti pakankamai greitas sprendimas, tiesa? Juk sezoną pradėjote Nacionalinės krepšinio lygos (NKL) komandoje Marijampolės „Sūduva-Mantinga“.

– Viskas įvyko labai greitai. Atvažiuo Prienų „Labas GAS“ direktorius, mes pasikalbėjome ir pajutau jo tikrumą, patikėjau jį kaip žmogumi. Kad jis nemeluoja ir kad deda visas pastangas šitą klubą atstatyti.

– Praėjusiais metais Prienų „Labas GAS“ liko paskutinėje Lietuvos krepšinio lygos (LKL) turnyrinės lentelės vietoje. Šį sezoną taip pat dar nebuvo nė vienos pergalės. Jūs atėjote iš laimėtos ir pralaimėtos komanda. Ar tai Jūsų neišgašdina?

– Ne, tai negašdina. Aš kalbėjau su klubo vadovu Mariumi Milaševičiumi ir mačiau, kad jis nori sukurti sveiką aplinką. Supratau, kad jis leis man tai daryti. Tada aš ir supratau, kad noriu imtis to iššūkio.

– Ar prisimenate savo pirmąją treniruotę Prienuose? Su kokiomis nuotaikomis Jus pasitiko ko-

mandos nariai?

– Tiesą pasakius, nelabai. Atėjus man, visų pirma, buvo labai daug tokių, kaip pasakyt, blogų emocijų viduje. Komanda turėjo daug problemų, vadinkim taip. Buvo daug nelengvų dalykų, ką reikėjo padaryti.

– O tos blogos emocijos, iš kurios kilo?

– Jos sklاندė tarp žaidėjų. Pati atmosfera buvo labai bloga. Buvo tokių situacijų, kuriose aš turėjau, kaip pasakius, pasielgti taip, kaip elgtis ne visada yra paprasta. Bet aš tiesiog turėjau dirbti savo darbą taip, kaip aš jį suprantu.

– Nuo Jūsų atėjimo komandoje įvyko labai daug permainų ir liko pakankamai nedaug žaidėjų, kurie pradėjo sezoną Prienų „Labas GAS“ klube. Ar Jūs turite daug laisvės renkantis naujus žaidėjus? Pagal kokius kriterijus komplektuojama komanda?

– Visų pirma, aš norėjau sveikos aplinkos. Tai reiškia normalų darbo procesą, priimtina visiems žaidėjams. Yra būtina, kad žmoguje būtų visiškas atsidavimas, koncentracija

(Nukelta į 3 p.)

Jau 25-ąjį kartą buvome kartu...

Praėjusį penktadienį Birštono kultūros centre vyko tradicinė „Gyvenimo“ Padėkos šventė. Šiemet prasmingų darbų nuveikusiems bendraminčiams, kolegoms, bičiuliams ir kaimynams padėkojome jau 25-ąjį kartą. Vakarą metu pasveikinti Prienų ir Birštono krašto „Metų žmogaus“ ir „Metų projekto“ nominacijos laureatai. Įteiktos nominacijos už pilietiškumą, ūkininkavimo tradicijų tęstinumą, ryžtą ateitį kurti Lietuvoje, krašto istorijos įamžinimą, kultūros puoselėjimą, atsakingą socialinį darbą, už savo miesto vardo garsinimą, sportinius pasiekimus. Taip pat pagerbti „Sėkmės žingsnio“ laureatai, įteiktos Metų mokinių nominacijos.

Džiaugiamės, jog jau trečią dešimtmetį gyvuojanti „Gyvenimo“ iniciatyva, savo aktualumo nepraranda ir keičiantis kartoms. Ji kasmet draugėn suburia gausų būrį svečių, bendraminčių ir partnerių, su kuriais kartu atrandame naujų veidų, nusipelnusių visų mūsų nuoširdaus žodžio „ačiū“. Redakcija nuoširdžiai dėkoja nominacijų steigėjams, Birštono kultūros centrui, visiems, prisidedantiems prie tradicijų tęstinumo, ir, žinoma, mūsų skaitytojams, padedantiems pastebėti savo kaimyno ar bičiulio prasmingą darbą ar idėją.

Daugiau apie Padėkos šventę – kitame laikraščio numeryje ir www.gyvenimas.info

Atminties tiltu Renginių ciklu paminėjo žymaus kraštiečio, Lietuvos patrioto atminimą

Sausio 21–22 dienomis Prienų krašte vyko renginiai, skirti mūsų kraštiečio, žymaus laisvės kovotojo, Tauro apygardos štabo nario, Vyčio kryžiaus 1-ojo laipsnio ordino kavaleriaus, partizano Kazimiero Pyplio - Mažyčio 100-osioms gimimo metinėms paminėti.

Šia intensija Pakuonio Švč. Mergelės Marijos Ėmimo į dangų bažnyčioje buvo aukojamos šv. Mišios, Pakuonio kapinėse, prie paminklo žuvusiems už Lietuvos laisvę, vyko

(Nukelta į 3 p.)

UAB „TAUROLIS“
BRANGIAI PERKA
Bulius, telyčias, karves.
Atsiskaitome iš karto. Mokame
6 ir 21 proc. Vežame į Lenkiją.
Tel. 8 687 73 691

Būkime kartu
ir 2023-
iaisiais!

Likviduoti pieno ūkius – lengviausia

Justinas ADOMAITIS

Parduotuvėse pieno kainos auga, motyvuojant pabrangusia žaliava, tačiau ūkininkai šaukia patiriantys didžiulis nuostolius ir likviduoja ūkius. Prisideda ir Briuselio bei Vilniaus politikų užmačios vardan švarios gamtos, rekreacinių pelkių ir meldinės nendrinukės išvalyti Lietuvą nuo ūkininkų. Ne tik miestų palikusiems kaimo naujakuriams, bet ir po ūkius kursuojantiems valdžios kontrolieriams užkliūva melžiamų karvių garsai, tvartų kvapai. Taip svarsto pieno ūkių atsisakę arba nūnai juos likviduojantys rajono ūkininkai Jonas PADELSKAS, Kęstutis LAPINSKAS ir Jonas KAZLAUSKAS drauge su juos aplankiusiais Lietuvos pieno gamintojų asociacijos (LPGA) prezidentu Jonu VILIONIU ir direktoriumi Eimantu BIČIUMI.

Pieno ūkis – verslas ar bausmė

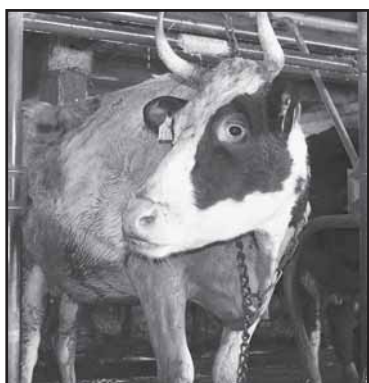
„Tikrintojai ūkininkus dresuoja kaip augintinius“, – nevyndodami žodžių į vatą kalba buvusių pieno ūkių šeimininkai. Parduotuvėje pieno litras kainuoja 1,86 Eur, nedidelio ūkio šeimininkui pieno perdirbėjas už tokį patį kiekį moka 0,23 Eur.

Ūkininkai ir jų išlaikomas kaimas stumiamas iš žemės ūkio veiklos, gausinant pašalpų gavėjų ir valgytojų gretas.

„Pieno ūkį tvėriau kaip kaimo verslą, – pasakoja ūkininkas J. Padelskas, – su žmona Indre skaičiavome gamybos kaštus, žiūrėjome, kad investicijos atsipirktų. Mūsų laimė, kad ūkio plėtrai nesinaudojome valstybės ir ES paramomis, nes būtume supančioti išpareigojimų, o nuo tikrintojų durys neuždarytų“.

Nuo 2011 m. ūkininkaujantis J. Padelskas paskutiniu metu laikė 170 galvijų, iš jų 107 melžiamas karves. Pašarus, agrarines paslaugas pirkto. Tvartus nuomavo iš Šilavoto žemės ūkio bendrovės. Beje, pastaroji prieš tai fermas renovavo, pasinaudojusi ES ir valstybės parama. Tikrintojai, matyt, buvo įsitikinę, jog bendrovė gyvuos, nelikviduos pieno ūkio, neišparduos 800 karvių bandos.

„Valdžioje neturime suinteresuotų nacionalinio pieno gamybos sektoriaus išlikimu, – sako likviduojamus šalies pieno ūkius lankantis

Saitinis laikymas karvei suteikia galimybę turėti ragus.

LPGA prezidentas J. Vilionis, – tarp ES šalių gauname mažiausias tiesiogines išmokas, Bendroji žemės ūkio politika nepalanki gyvulininkystės ūkiams vystyti. Proteguojamas Žalioji kursas skatina atsisakyti gamybos, melioracijos griovius, upelius užversti kelmais ir akmenimis, dirbamos žemės plotus paversti šlapynėmis ir šabakštyvais. Lietuvoje milijonai skiriami pelkėms, meldinėms nendrinukėms saugoti, o pieno gamyba skamba kaip praeiksmas“.

Ūkininkai skaičiuoja

Fermoje prie sodrų pašarą šlamščiančių karvių, iš anksto žinant tolesnį jų likimą, plieskiasi diskusija. Ūkininkas J. Padelskas ir ūkio dokumentaciją tvarkanti jo žmona Indrė seka agrarinės strategijos kryptis ir posūkius, nes verslas yra jautrus politiniams pasikeitimams, kurių žemdirbys negali nei paveikti, nei jų išvengti. „Viešojoje erdvėje iš asociacijos vado beveik kasdien girdime, jog per du dešimtmečius iš daugiau nei 200 tūkst. pieno ūkių šalyje liko tik 14 tūkstančių, – įsiterpia ūkio šeimininkė Indrė, – bet juk už tokių praradimų – žmonių likimai“.

Pasak ūkininko J. Padelsko ir LPGA prezidento J. Vilionio, į Lietuvos pieno sektorių investuota milijardai eurų, o dabar ne tik šalyje, bet ir visoje Europoje mažėja pieno ūkių, mažėja karvių, nes šis agrarinis verslas negali išgyventi dėl egzistuojančios kainų politikos. Pieno gamybos kaštai auga, gyvulininkystės sektoriui keliami nauji gamtosauginiai reikalavimai, kuriamos ekoschemos, kurios grindžia ateinančio dešimtmečio perspektyvą – ne tik Lietuvai nebereikia savo žemės ūkio. Neseniai Europos Komisija (EK) paskelbė, jog iki 2032 m. ES šalyse pieno ūkių mažės po 1,1 proc. kasmet. „Ar atsikąsime švarios gamtos, kai iš pieno produktų eksportuotojos ES taps jų importuotoja“, – retoriškai klausia ūkininkas J. Padelskas.

„Praėjusiais metais mūsų šalyje

Fermos tuoj bus tuščios.

likviduota daugiau nei 5 tūkst. pieno ūkių, – sako J. Vilionis, – ir priežastį tokiai situacijai nereikia toli ieškoti. Vokiečių agrarinės ekonomikos ekspertai paskaičiavo, jog nedidelio lietuvių ūkio pieno gamybos kaštai siekia 0,59 Eur/kg, stambaus – 0,40 Eur, o žaliavos supirkimo kaina svyruoja nuo 0,23 iki 0,42 Eur/kg. Kuris verslas galėtų egzistuoti tokiomis sąlygomis“?

Investicijos neatsiperka

„Lietuvos pieno ūkiams keliami nauji gamtosauginiai ir gyvūnų gerovės reikalavimai, – kalba ūkininkas J. Padelskas, – nuosavo ūkio fermoje atsisakyti saitinio galvijų laikymo, kaip to reikalauja ES, būtų sudėtinga ir brangu. Iš esmės visą fermą reiktų pertvarkyti, įrengti naujas karvių guoliavietes, naują melžimo, šėrimo, mėšlo šalinimo įrangą. Tam prireiktų ne vieno milijono eurų, o finansinės paramos galimybės orientuojamos į nedidelius ūkius, trumpasias maisto grandines nuo lauko iki stalo“.

Pasak J. Padelsko, bet kokias fermų statybas ar renovacijas, ypač pasinaudojus valstybės parama, lydi neįsivaizduojami biurokratiniai reikalavimai. Leidimų, derinimų ir kitų dokumentų tvarkymas užtrunka keletus metus, per tą laiką pabrangsta statybinės medžiagos, darbo jėga, kas vėliau ūkininkui išvirsta į neįsivaizduojamus nuostolius. Skaičiuoti gebantys jauni ūkininkai neketina kurti pieno ūkių, taip pat atsisako juos perimti iš tėvų. Nacionalinis pieno ūkis greitai taps vakarykšte diena.

„Lietuvoje populiarėja japonų, kinų virtuvės, jaunimas renkasi egzotinių kraštų patiekalus, – pastebi maitinimo verslui neabejingas J. Padelskas, – lietuviška kiauliena tapusi deficitu, sveikatos specialistai nerekomenduoja vartoti pieno produktų. Kaip Biblijoje aprašytiems atsiskyrėliams teks valgyti svirplius“?

Prieniškis ūkininkas J. Padels-

Prie uždarytos fermos durų: Indrė ir Jonas Padelskai, LPGA direktorius Eimantas Bičius ir LPGA prezidentas Jonas Vilionis.

Atsisakę pieno ūkio, Indrė ir Jonas Padelskai imsis verslo mieste.

kas prisipažįsta, jog versdamasis pieno gamybos ūkiu neatsisakė ir papildomos apmokamos veiklos, kuri iš dalies padengdavo ūkininkavimo praradimus. Ypač vargino pieno gamybos ūkio dokumentacija, nesibai-giantys skaičiavimai, ŽŪM agentūrų reikalaujamos ataskaitos dėl ataskaitų. Laiką tekdavo skolintis iš nakčiai skirto poilsio. „Atvažiuoja tikrintojas iš Aplinkos apsaugos agentūros ir reikalauja kuo skubiau jam pateikti tam tikrus dokumentus, – pasakoja J. Padelskas, – aš jam sakau, kad ministerijai jau pateikiau ataskaitą, galiu paskambinti, patvirtinti. Tik po intensyvaus ginčo, su-praęs, kad nieko nepeš, tikrintojas sėdo į automobilį. Ir tokių vadinamų svečių ūkininko kieme netrūksta“.

Nutaręs likviduoti ūkį, J. Padelskas labai greitai sulaukė galvijų pirkėjų. Pastarieji gudravo už produktyvias pieno veislės karves siūlydami apgailėtiną kainą. Nemiegojo ir kaimynai lenkai. Su jais pavyko suderėti palankią kainą, vidutiniškai po 1,1 tūkst. Eur už galviją.

Kainų suktybės

„Dešimtmečius ūkininkas ap-gaudinėjamas dėl pieno supirkimo kainų, – kalba J. Padelskas, – valdžia priimtomis taisyklėmis privertė pieno perdirbėjus su ūkininkais sudaryti pieno pardavimo-supirkimo sutartis. Pieninių savininkai politikus ir ūkininkus pergudravo: į sutartis įrašė kainą ir kainos priedus.

Kaina keičiama laikantis oficialių taisyklių, o priedai – savo nuožiūra. Pavyzdžiui, praėjusių metų gruodį pieno gamintojai už pieno kilogramą gavo vidutiniškai 0,33 Eur, sausį – 0,30 Eur, vasarį žada 0,26 Eur. Kodėl visi pieno supirkėjai lyg susitarę moka beveik vienodą kainą – valstybės paslaptis. O prekybininkas net nesivargina aiškinti, kodėl pieno kainos išsklotinėje jo dalis didžiausia“.

Ūkininkas J. Padelskas skaičiuoja, kiek per ūkininkavimo metus investavo į pieno ūkį, kiek sukūrė darbo vietų mieste. Negi valstybė nesuvokia paprastos tiesos – žmogaus sukurtas verslas atsilygina jai socialiniu tvarumu, pajamomis į šalies biudžetą. Panašios nuomonės laikosi ir K. Lapinskas bei J. Kazlauskas. Pirmasis, atsisakęs pieno ūkio, imsis mėsinės gyvulininkystės, ant-rasis apskritai mes verslą ir turimą žemę nuomos.

„Esu kviečiamas į daugelį rajonų pas ūkininkus, kurie nutarę atsisakyti pieno gamybos, – kalba LPGA vadovas J. Vilionis, – tariamės, ieškome išeičių, kompromisų, tačiau dažniausiai žmonės renkasi liūd-niausią variantą – išparduoti galvijus“.

„Ir reikia skubėti, nes tuoj pasipils ūkių likvidavimo vėjus, o at-siradusi konkurencija numuš kainas“, – atitaria prieniškis ūkininkas J. Padelskas.

Autoriaus nuotraukos

Jono Padelsko ūkio karvės tvarte – tik laikinos viešnios.

